

Vì Em Tiêu Diệt Tất Cả

Contents

Vì Em Tiêu Diệt Tất Cả	1
1. Chương 1: Xuyên Không	1
2. Chương 2: Sát Sinh	4
3. Chương 3: Hiệp Lữ	6
4. Chương 4: Thất Vọng	8
5. Chương 5: Cạm Bẫy	9
6. Chương 6: Người Yêu	12

Vì Em Tiêu Diệt Tất Cả

Giới thiệu

Nhưng vào lúc này, anh đột nhiên đưa tay ôm cô vào lòng, thanh âm trầm thấp dễ nghe mang theo m

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vi-em-tieu-diet-tat-ca>

1. Chương 1: Xuyên Không

Trong game online, Từ Miểu Miểu lạnh lùng, nhanh nhẹn, nhạy bén, gặp thần giết thần gặp phật giết phật, là “Thiên nhân trăm” nổi tiếng trên các diễn đàn game lớn tiếng tăm lẫy lừng.

Ở hiện tại, cô ngược lại chưa từng giết ai cho đến năm 23 tuổi.

Không khí giữa hè nóng như lửa đốt. Từ Miểu Miểu vô cùng buồn chán ngồi trước cửa hàng, cô cảm thấy chiếc tháp truyền hình cao vút bên kia chẳng khác nào một cái lò nung.

Thời tiết như vậy thì nên cùng bạn bè tụ tập chơi game suốt buổi chiều, nhưng cô lại bị chị hai kéo ra đây đi dạo. Bà chị rất hăng hái, dứt khoát muốn ra ngoài hít thở một lát.

Ánh nắng càng lúc càng gắt gao, chiếu lên chiếc quần short màu trắng của cô tựa hồ như muốn xuyên thấu qua làn da. Cô ngẩng đầu, tia nắng chói mắt kia làm cô căn bản không mở mắt nổi...

Hừng đông.

Phòng thí nghiệm dưới lòng đất của một quốc gia năng lượng cao chẳng khác gì phế tích, bầu không khí mục nát cùng sắc đêm, xông vào mũi là mùi súng thuốc khó chịu.

Một người đàn ông cao lớn, gầy gò, lẳng lẽ đứng sừng sững, đang gia tăng tốc độ hủy hoại của hạt phân tử. Trên tay anh cầm thanh kiếm laser màu lam, phát ra tia sáng lấp lánh. Nhìn gần, anh chẳng qua chỉ là chàng thanh niên mười mấy tuổi, máu tươi nhuộm đỏ gương mặt xinh đẹp trắng ngần, nhưng anh lại làm như không có gì, kiên định giữ thanh kiếm laser lên.

Trước mặt anh là ba tên bán thú cấp S, là kẻ thù của loài người. Bởi vì sự biến dị do tia bức xạ gây ra nên chúng có sức tấn công cực kỳ mạnh. Còn cấp S, chính là cấp bậc hung dữ và mạnh mẽ nhất trong bán thú tộc.

Tối qua, đội cảnh vệ đặc nhiệm của loài người tiến hành càn quét đám người thú xâm lược này một cách khó khăn. Cho đến khi anh sử dụng hạt phân tử gia tốc loại tốt nhất khiến cho tám mươi tên bán thú cùng lúc ngã xuống, thế cục mới có thể xoay chuyển. Nhưng đội cảnh vệ cũng hi sinh hết toàn bộ, chỉ còn lại một chàng thiếu niên. Còn đối phương có những ba tên.

Chàng thiếu niên vốn không hề sợ chết, anh cười lạnh trong lòng, nhất định phải cùng đem theo bọn chúng chết chung.

Nói thì chậm làm thì nhanh, một tên bán thú bay đến như bão táp! Hai mắt chàng thiếu niên phút chốc đỏ ngầu, vừa nhấc kiếm lên liền đâm trúng cơ thể cứng rắn của tên bán thú. Hai tên còn lại thừa cơ xông đến, hướng về phía chàng thiếu niên đại khai sát giới! Hết cách, một tay anh bám lấy quả bom bên hông, ý muốn chết chung cùng bọn chúng.

“Ui da!” Một thanh âm trong trẻo nũng nịu đột nhiên vang lên, hoàn toàn khác biệt với trận chiến ác liệt ở đây.

Một người ba thú đều kinh ngạc! Ngẩng đầu nhìn về phía phát ra tiếng động, đám thú nhất thời mặt xám như tro... Chúng chỉ kịp nhìn thấy một đốm sáng màu vàng kim rất chói, nhanh như mưa sao băng, đập thẳng xuống đỉnh đầu của chúng...

Đám thú tộc phát ra tiếng kêu thảm thiết. Con thú phía dưới cùng trong chớp mắt đã bị thịt nát xương tan, một con khác thì bị đốm sáng chèn ép, rất lâu cũng không nhúc nhích được, chỉ còn một con may mắn thoát nạn. Chàng thiếu niên vốn muốn quyết chí liều chết một phen nay lại bình tĩnh nhất, anh nhàn nhạt liếc mắt nhìn theo đốm sáng từ trên trời rơi xuống, tia sáng phát ra từ thanh kiếm laser trong tay chói lọi hẳn...

Từ Miểu Miểu cảm thấy bản thân có lẽ là rất xui nên mới bị say nắng, xảy ra ảo giác như thế này. Chứ nếu không sao cô một hồi lại thấy mặt trời, sau đó xung quanh đột nhiên có một vầng hào quang rực rỡ. Kế tiếp thì cái mông bị đụng một phát... Cô nhìn mọi thứ trong tầm mắt đều mờ mờ, xộc vào mũi là một mùi hôi tanh khó chịu.

Tập trung nhìn lần nữa thì thấy một tia ánh sáng màu lam như ma quỷ, giơ tay chém xuống, máu thịt tung bay!

Từ Miểu Miểu trở người một cái lảo đảo sang bên cạnh, khó khăn lắm mới né được sự tấn công của người kia. Dưới đất là một bãi máu thịt bầy nhầy, chỉ có chàng thiếu niên áo đen nắm lấy tia sáng xanh kia... Không sai, anh ta nắm lấy tia sáng, thân sắc u ám đi đến trước mặt Từ Miểu Miểu một cách lạnh lùng ngạo mạn.

Thần chết có phải có bộ dáng này không? Tay áo màu đen, thân hình gầy gò, gương mặt anh tuấn cùng đôi mắt đậm máu kia?

A, cô nhất định là đang nằm mơ! Trước mắt Từ Miểu Miểu tối sầm, cô lại ngất đi một lần nữa.

Lần thứ hai Từ Miểu Miểu tỉnh dậy cô liền vô cùng kinh ngạc, ai có thể tin nổi rằng bản thân sau khi bị cảm nắng liền xuyên không đến 200 năm sau? Nhưng giờ phút này đứng trên tầng thượng cao nhất của tòa nhà hùng vĩ đối diện với cửa sổ liền đất cực lớn, nhìn vô số tàu bay lượn lơ ngoài cửa sổ, còn có cả đám vệ

binh người máy hình dáng kỳ quái đứng thẳng tắp trên các công trình kiến trúc, cô thật hết hi vọng dành tin đây là sự thật. Năm 2011 làm quái gì có mấy thứ này chứ!

Tên tiểu tử đưa cô đến đây rõ ràng không có tính nhân nại. Thiếu niên mặc áo đen như thần chết ngồi trên sofa giữa phòng, ngữ khí không có chút cảm tình nào: “Nói đi, cô muốn gì?”

Từ Miếu Miếu quay đầu trợn mắt nhìn anh.

Nửa tiếng trước cô tỉnh lại trong vòng tay của anh- Cái tên này ban nãy cả người toàn là máu, hôn mê bất tỉnh, ôm lấy cô đặt xuống dưới đất.

Lúc Từ Miếu Miếu đứng dậy, kinh ngạc nhìn toà cao ốc đối diện, biển quảng cáo cực lớn tinh thể lỏng trôi nổi trong không trung hiện lên dòng chữ “Ngày X tháng X năm 2212” khiến cô khiếp sợ mà bò đến bên cửa sổ nhìn ra ngoài. Sau khi bình tĩnh hẳn, anh đã tắm rửa sạch sẽ mà ngồi trên sofa, phăng phất như người vừa nãy bị trọng thương đến hôn mê chỉ là ảo giác của cô mà thôi.

Mặc dù cô mơ hồ nhớ được bộ dáng tàn nhẫn lúc nãy của anh khi giết chết đám quái thú kia, nhưng trực giác mách bảo cô rằng anh sẽ không làm hại mình.

“Cô muốn gì?” Anh lần nữa lặp lại câu hỏi.

Từ Miếu Miếu ghen ngào: “Tôi... tôi muốn về nhà!”

Gương mặt của chàng thiếu niên lạnh lẽo không thay đổi: “Địa chỉ? Tôi sẽ cử tàu bay đưa cô về.”

“Trường Sa Hồ Nam... Trường Sa của năm 2011...” Giọng nói của cô hơi run rẩy.

Chàng thiếu niên nhìn cô từ đầu đến chân một lần nữa, vậy mà vẫn cứ điềm nhiên như không: “Cô quả thật không thuộc thời đại này... Những thứ trong ba lô của cô, tôi chỉ có thể xem được ở viện bảo tàng đồ cổ thôi.”

Đồ trong ba lô... là di động, mp4 ư? Đồ cổ?

Chàng thiếu niên đột nhiên đứng dậy, thân hình cao lớn bỗng chốc ép sát, đôi mắt đen láy như đứa trẻ nhìn chăm chăm cô: “Tôi, Minh Ngũ, tuân theo nguyên tắc công bằng mà trao đổi. Tôi không quan tâm tại sao cô lại đến đây nhưng sự xuất hiện của cô đã cứu tôi một mạng, vậy nên tôi có thể dùng tính mạng của mình làm vật trao đổi. Có điều giúp cô trở về năm 2011 thì tôi làm không được.”

Từ Miếu Miếu mặt xám như tro, nhìn biểu hiện lạnh lùng đến cực độ trên gương mặt tuấn tú nhưng lạnh lùng như thần chết, có chút khóc không ra nước mắt mà hỏi: “Được rồi... Vậy anh có lựa chọn nào không?”

Miếu Miếu đưa ra quyết định là vào năm ngày sau. Trong năm ngày, cô thông qua việc lướt web và xem tivi, cuối cùng cũng thăm dò được thực trạng của thời đại này.

Một trăm năm trước, xã hội loại người cuối cùng cũng thông qua pháp luật, cho phép lợi dụng tia bức xạ và kỹ thuật sinh hóa để chế tạo ra bán thú hình người với số lượng lớn, dùng cho chiến tranh và để sinh sản. Nhưng năm mươi năm trước, đám bán thú trước nay luôn bị loại người xem là nô lệ để sử dụng đột nhiên vùng dậy. Họ giết chết trưởng quan loài người, trải qua nhiều năm, thú tộc tuyên bố độc lập. Thành phố Miếu Miếu đang ở, phía bắc bị loài người thống trị; phía nam, là địa bàn của binh lính bán thú. Ở biên giới hai bên không ngừng xung đột.

Sau khi biết được những chuyện này, tâm trạng của Miếu Miếu rất bất an. Cô xuyên không đến thời đại này quả thật quá yếu đuối và nhỏ bé, phải làm thế nào để sống tiếp đây?

Cho nên lúc đưa ra quyết định, cô trấn định một hồi rồi nói với Minh Ngũ: “Tôi không cần nhà, không cần tiền, không cần mạng của anh. Tôi cũng không cần cái gì mà pháo súng hạng nặng với vận tốc laser ánh sáng mạnh nhất? Tôi muốn anh nhận tôi làm học trò, dạy tôi cách tự bảo vệ mình, để tôi có thể tiếp tục tồn tại ở thời đại này.”

Đôi mắt lạnh lẽo của Minh Ngũ nhìn chăm chăm cô, khiến tóc gáy cô dựng đứng hết cả lên. Cô còn tưởng anh nhất định sẽ từ chối, nhưng không ngờ anh chỉ lạnh lùng nói: “Một năm. Một năm sau cô bắt buộc phải rời khỏi đây.”

Trong lòng Miếu Miếu rất vui. Cô biết anh mặc dù ăn nói cay nghiệt lạnh lùng nhưng lại là một người tốt! Thời gian một năm, cô rất có lòng tin vào điều này. Trước nay cô luôn có tính chất bạo lực thiên phú không phải sao! Game súng ống, đánh nhau trước giờ cô chưa từng thua ai; game bắn tỉa cô cũng bách phát bách trúng. Nếu như có thể trở thành một chiến sĩ như Minh Ngũ thì quá tuyệt rồi!

Miếu Miếu nhất thời cảm thấy có một xúc cảm mãnh liệt không tên đối với tương lai của mình.

2. Chương 2: Sát Sinh

Thân là phó đội của đội cảnh vệ đặc nhiệm loài người phương bắc, Minh Ngũ luôn phải sống trong hoàn cảnh dựa vào võ lực mới sinh tồn nổi. Loại con gái anh tiếp xúc, nếu không phải nữ chiến sĩ dũng mãnh hơn cả đàn ông, thì cũng là đám tiểu thư quý tộc được bảo vệ, nũng nịu khiến người khác phiền chết. Chứ trước giờ anh chưa từng gặp cô gái nào kỳ quái, lạ hậu như cô.

Còn chưa nói đến việc cô gái lạ hậu này ngày đầu tiên chọn súng máy hạng nặng, nâng súng nửa ngày cũng nâng không nổi; lúc cầm kiếm laser, cô hưng phấn muốn thử xem nó thật sự có tính sát thương không, kết quả chém đi nửa mái tóc dài của mình; khinh công tiếp cận một chút cũng không biết.

Anh chỉ cần dùng một ngón tay... À không, là nửa ngón cũng đủ đánh bại cô.

Nhưng cô vẫn cứ bao biện: Chọn nhầm súng là vì Minh Ngũ dùng hai ngón tay cũng có thể nhắc lên, là do anh dạy sai cô; cô vừa hay muốn cắt tóc nên vụ kiếm laser không tính là sự cố ngoài ý muốn; còn về khinh công tiếp cận, chỉ là cô không đủ nhanh nhẹn mà thôi?

Nhưng mà ngược lại...

Cô phản ứng rất nhanh nhạy, dạy cô chiêu gì cô cũng đều tiếp thu rất nhanh. Xuất sắc nhất chính là khả năng thiện xạ rất chuẩn xác, đường như không hề thua kém anh.

Hơn nữa, bất kể anh tấn công cô mạnh mẽ thế nào, từ đầu đến cuối cô vẫn luôn hưng phấn và tự tin đến nỗi làm anh không tài nào lí giải được... Đường như cô đã khẳng định chắc nịch rằng trong thời gian một năm sẽ trở thành cao thủ. Minh Ngũ dường như đã quen với việc mỗi sáng thức dậy nhìn thấy nụ cười xán lạn như ánh nắng mai của cô; sau đó anh dễ dàng đánh bại rồi lại đánh bại cô lần nữa, cho đến tối cả người cô đau nhức đến nỗi rên la thảm thiết.

Đi qua con đường của cục cảnh vệ rộng lớn nhưng ảm thấp, xung quanh ít người qua lại, cô đi theo anh ở phía xa vài trăm mét, Minh Ngũ dễ dàng nhận ra tiếng bước chân của cô.

Trải qua một tháng huấn luyện, ít ra cô cũng có ngoại hình giống chiến sĩ. Bộ giáp chiến sĩ màu da loại tốt, giày bó màu đen, kính râm màu đỏ, còn cả cây súng liên thanh gọn nhẹ đậm mùi máu tanh đeo sau lưng. Những trang bị này làm cho những người khác không dám đến gần cô. Có điều nếu gặp phải cao thủ thật sự, cô vẫn không thể chịu nổi một đòn của người ta như thường.

Đi đến tầng trệt của trụ sở pha lê hình thoi, Minh Ngũ dừng bước, khoanh tay, nhìn bóng dáng thấp bé, lanh lợi ẩn nấp trong góc phố. Anh im lặng nhìn chăm chăm về hướng cô, sau một hồi, quả nhiên anh nhìn thấy cô ngưng ngừng bước đến trước mặt anh.

“Những người theo dõi tôi... thông thường đều phải chịu chết.” Trên gương mặt trắng như tuyết của anh, hàng mày đen rậm mắt kiên nhẫn mà nhíu nhẹ.

Cô “Á” một tiếng, thân thể nhỏ bé ưỡn cao dậy: “Em không có theo dõi anh! Em là trắng trợn bám đuôi anh!”

“...” Minh Ngũ không hề thay đổi biểu cảm: “Đi theo tôi.”

Đội trưởng của đội cảnh vệ siêu cấp, thượng cấp của Minh Ngũ, là một người máy cao to với hình người kim loại thể lỏng. Miếu Miếu lần đầu tiên tiếp xúc với người máy ở khoảng cách gần thế này, hai mắt cô mở rất to.

“Đội trưởng, tôi muốn rời đội.” Minh Ngũ cầm lấy huy hiệu tinh xảo, có hoa văn hoa lan chữ thập đại biểu cho đội cảnh vệ, ném ra trước mặt đội trưởng.

“Lý do?” Hai mắt của đội trưởng là hai mảnh thủy tinh đỏ thẫm, phát ra tia sáng quỷ dị.

Minh Ngũ mỉm cười nhẹ. Đây là lần đầu tiên Miểu Miểu thấy anh cười, nhất thời ngây người ra.

Giây tiếp theo, cô đột nhiên bị Minh Ngũ mạnh tay ném đến trước mặt đội trưởng: “Tôi vốn dĩ đã chết trong chiến dịch một tháng trước, số lượng bán thú truy sát tôi cách xa so với giá trị của mình. Là cô ấy cứu tôi. Tuân theo nguyên tắc giá trị sinh mệnh, mạng của tôi, không còn thuộc về đội cảnh vệ nữa.”

Bước ra từ tòa nhà cao tầng của đội cảnh vệ, Miểu Miểu cảm thấy Minh Ngũ có chút đáng thương, cũng cảm thấy vui thay cho anh. Cô nhớ đến ngày đầu tiên gặp nhau, anh chiến đấu trong biển máu với bộ dạng liều chết, cũng nhớ về những ngày này, anh lạnh nhạt với cô nhưng cũng chỉ bảo tận tình. Giờ đây, cỗ máy chiến đấu là anh cuối cùng cũng có được tự do.

“Này, mục tiêu trong đời của anh là gì vậy?” Cô bước lên bắt kịp nhịp chân của anh.

“Mục tiêu trong đời” Đôi mắt đen thẫm sáng lên, có một khoảng không mơ hồ nào đó.

“Mục tiêu trong đời lúc trước của em là có thể vui vẻ sống hết cuộc đời này. Bây giờ cũng vậy. Nhưng mà trước tiên em phải trở thành một cao thủ, cao thủ đích thực. Nếu như sau này anh tìm được mục tiêu trong đời, nhớ nói cho em biết, em sẽ giúp anh thực hiện.”

Minh Ngũ lẳng lặng nhìn cô.

Miểu Miểu nhìn bộ dáng tuấn mỹ trầm lặng của anh dưới ánh nắng, nhin không được nói: “Này... Lúc này anh cười nhìn rất đẹp trai.”

Anh lập tức cau mày, làm mặt lạnh rồi bước đi.

Sau khi “nghỉ hưu”, những người đến nhà tìm Minh Ngũ lại ngày một đông hơn. Thì ra trong thành rất nhiều cao thủ giống như Minh Ngũ, đều muốn thuê anh làm nhiệm vụ, như là giết người, có thể kiếm được rất nhiều tiền. Nhưng Minh Ngũ không hề có hứng thú, thẳng thừng để bọn họ đứng ngoài cửa.

Mỗi ngày ngoại trừ phần lớn thời gian hao tổn cho việc chỉ dạy Miểu Miểu, thì khoảng thời gian còn lại anh đều ngồi trên chiếc ghế mây trên sân thượng, trầm mặc ngắm nhìn bầu trời xám xịt. Dung mạo của chàng thiếu niên cô tịch chẳng khác gì một ông cụ.

Từ Miểu Miểu mấy ngày nay có được hai thành tựu lớn: Một là Minh Ngũ cuối cùng cũng chứng tỏ được rằng, nhờ vào trang bị vũ khí hạng nặng, cô cuối cùng đã trở thành một cao thủ nhập môn, có thể đối phó với đám bán thú bình thường; hai là trước những lời “phản pháo” của cô, Minh Ngũ đôi lúc cũng sẽ nở nụ cười. Đương nhiên, đó là do mỗi tối cô không ngừng thay đổi phương thức trêu chọc, làm phiền đến nỗi anh ngại cả người, không thể không miễn cưỡng nở nụ cười mà đuổi cô đi.

Thế nhưng, lần đầu tiên Miểu Miểu chiến đấu thật sự lại thất bại hoàn toàn.

Nhiệm vụ đầu tiên là truy sát hai tên bán thú sơ cấp trốn khỏi nhà giam. Tối đó, Minh Ngũ tay không tác sát, dắt theo Từ Miểu Miểu cả người trang bị vũ trang hạng nặng cùng tâm trạng căng thẳng, tiến thẳng đến nhà xưởng bỏ hoang mà đám bán thú ẩn náu.

Lúc đầu Miểu Miểu vô cùng khẩn trương, trong sắc đêm mỗi một bóng râm đều cảm nhận được những giọt mồ hôi lạnh kinh người của cô. Sau mười phút lính mới Miểu Miểu đứng ở phía sau một dây chuyền sản xuất cũ nát, cô nhìn thấy một bóng hình cực lớn.

“Bắn vào đầu và tim của nó.” Giọng nói trầm thấp của Minh Ngũ vang lên bên tai cô.

“Em... không dám chắc.”

Minh Ngũ gật đầu: “Tôi bắn vào đầu, em bắn vào tim.”

Hai tiếng súng khàn đặc, Miểu Miểu ngơ ngác nhìn tên bán thú ngã ập xuống. Sự thật chứng minh, những nhiệm vụ “Y dạng họa hồ lô*” này, cô vẫn có thể hoàn thành được. Khi bọn họ cùng dùng phương thức giống như vậy để giết con thứ hai, trong lòng Miểu Miểu không cảm thấy vui như mỗi lần chơi game đánh thắng boss, ngược lại có một cảm giác bất an không nói nên lời.

*Y dạng họa hồ lô: Học theo cách vẽ hồ lô của người khác rồi vẽ lại giống như vậy. Ý chỉ mô phỏng toàn phần, không có sáng tạo mới mẻ.

Đêm đó, cô không ngủ được.

Cô trần trọc nằm trên giường, trong bóng đêm tựa hồ như có những đôi mắt ưu thương tuyệt vọng của đám bán thú trước khi chết vây hãm bốn phía xung quanh. Cô cảm thấy bản thân thở không ra hơi, đành mặt dày mày dạn ôm lấy gối, xông thẳng vào phòng của Minh Ngũ.

Đã ba giờ sáng, Minh Ngũ mặc áo ngủ màu đen, ngồi dựa vào đầu giường, đôi mắt sáng rực như chẳng hề buồn ngủ. Trong lòng Miểu Miểu rất không được tự nhiên, ngữ khí mạnh mẽ: “Này! Lần đầu tiên anh giết bán thú, cảm thấy như thế nào?”

Anh nhàn nhạt nhìn cô một cái: “Không có cảm giác.” Dừng một lát rồi nói thêm: “Người đầu tiên tôi giết là hai tên trọng phạm vượt ngục.”

Miểu Miểu cảm thấy bản thân nhất thời hóa đá. Minh Ngũ nhất định đang lấp liếm sự thật, lần đầu tiên giết người sao lại không có cảm giác? Sát thủ cô độc như anh vốn không muốn để người khác nhìn thấy được quãng thời gian bản thân từng yếu đuối ư?

Cô cúi đầu nhìn đôi chân trần của mình: “Tôi nay em có thể ngủ cùng phòng với anh không?” Cô thật sự không muốn ở một mình.

Anh nhìn cô, gật đầu, đứng dậy rồi bước xuống giường.

“Không cần đâu... Em ngủ dưới đất được rồi.” Cô nói gấp. Anh không trả lời, ngồi xuống một cái ghế dài trong phòng, vẽ mặt hồ hững: “Tôi không cần giường.”

Miểu Miểu bò lên giường, nhìn đôi mắt nhắm chặt của anh cùng sống lưng thẳng tắp, tóc đen áo đen càng làm tôn lên dung mạo băng giá, tựa như trong suốt lại thanh khiết, điềm tĩnh tuấn mỹ đến nỗi không thể hình dung được.

Anh đối với cô có thể xem là dịu dàng không? Dù gì anh cũng là một người lạnh lùng đến vậy, lại có thể cười với cô, dạy võ cho cô; còn nhường giường cho cô, để bản thân ngồi đó suốt đêm.

Miểu Miểu bỗng cảm thấy yên lòng, giết người vốn là để sinh tồn, anh dạy cô giết người thì cô mới có thể tồn tại được.

3. Chương 3: Hiệp Lữ

Vài ngày sau, Miểu Miểu tìm lại được sự cân bằng.

Nếu đã muốn giết người, thì giết bọn người xấu là được rồi. Có rất nhiều nhiệm vụ để lựa chọn, chỉ cần độ khó phù hợp, Minh Ngũ căn bản không quan tâm người cô giết là ai.

Một tháng sau, Miểu Miểu giết chết một người, đó là trọng phạm gây nguy hại đến trẻ em. Mặc dù sau đó cô nôn mửa, gặp ác mộng hơn mười ngày, nhưng khi Hiệp hội bảo vệ trẻ em gửi cờ thưởng đến, cô lập tức bình thường trở lại; ba tháng sau, cô đã bắt đầu dùng thân phận đơn độc để nhận nhiệm vụ, cũng có chút tiếng tăm nho nhỏ, hắc bạch lưỡng đạo đều biết được trong thành đã có thêm một nữ sát thủ xinh đẹp.

Đồng thời, Miểu Miểu cũng đã tìm được sự cân bằng trong công việc và cuộc sống. Cô sẽ dùng tiền thưởng nhận được sau khi làm nhiệm vụ để mua nữ hầu thịnh hành nhất lúc đó; cô cũng bắt đầu xưng anh xưng em với đám người máy bảo an ở các tòa nhà lớn; khi không nhận nhiệm vụ, cô cũng sẽ giống như bao cô gái khác, trải qua từng ngày thật thoải mái.

Buổi chiều hôm nay, cô về nhà sau một ngày dạo phố, tay cầm một túi lớn chiến lợi phẩm.

Vừa bước ra khỏi thang máy, cô liền nhìn thấy ba người mặc áo đen với sắc mặt không tốt lắm, bước ra từ cửa nhà. Người đàn ông trung niên đi đầu, vóc dáng cao ngất, mặt mũi cân đối, đeo kính râm đen. Phía sau hắn ta là hai người máy cả người nạm kim loại.

Nhìn thấy Miểu Miểu, hắn đột nhiên bật cười nguy hiểm.

“Anh cười cái gì?” Miểu Miểu bực dọc.

Hắn không trả lời, đi thẳng đến thang máy, sau đó mới nhàn nhạt nói: “Người phụ nữ của Minh Ngũ? Thật nực cười.”

Miểu Miểu bắt chợt đỏ cả mặt, không dám phản bác.

Thang máy đi với tốc độ nhanh như sấm chớp. Giọng của người đàn ông từ xa vọng lại: “Chuyển lời với Minh Ngũ, cậu ta sẽ hối hận.”

Miểu Miểu đầy bụng nghi ngờ mà trở về nhà, nhìn thấy Minh Ngũ một mình ngồi trên sân thượng, thân hình cao lớn gầy gò ngồi trên chiếc ghế mây, có vài phần cô tịch.

“Họ là ai? Đáng ghét quá.” Miểu Miểu đem những đồ vật khác vứt xuống đất, chỉ cầm một cái túi, rồi đi về phía Minh Ngũ.

“Không quen. Muốn nhờ tôi làm nhiệm vụ, tôi từ chối rồi.” Minh Ngũ quay đầu nhìn cô, ánh mắt ngưng lại.

“Nhiệm vụ gì vậy?”

“Giết Phùng Chiêu.”

“Hả?!”

Phùng Chiêu, anh hùng của loài người. Năm năm trước, là anh ta dẫn đầu đội quân Phùng gia, dùng cái giá tưởng chừng như tử trận toàn bộ, đuổi sạch quân đoàn bán thú lên tấn công vào thành phố. Bây giờ, anh đảm nhiệm chức tư lệnh của đội cận vệ, rất có tiếng tăm trong thành. Nghe nói con người anh ta ngay thẳng hiền lành, sức chiến đấu đứng hàng đầu toàn thành.

“May mà anh không nhận. Giết chết anh ta thì anh sẽ trở thành kẻ thù của loài người!” Miểu Miểu yên tâm, xem ra Minh Ngũ rất chính trực.

“Là do tôi không có hứng thú.” Anh nói.

“...”

Anh đột nhiên lại nói: “Còn ba tháng nữa.”

“Hả?”

“Ước hẹn một năm.” Anh nói: “Sau khi hoàn thành ước hẹn của chúng ta, tôi sẽ rời khỏi đây.”

Trái tim của Miểu Miểu thoáng cái chìm hẳn, chìm xuống tận đáy vực nào đó. Trước giờ cô chưa từng cảm thấy một năm lại qua nhanh như vậy, anh sẽ rời khỏi đây?

“Anh đi đâu?” Cô nghe thấy giọng nói của mình có chút nhẹ nhàng lại chưa xót.

“Không biết.” Anh nhìn bầu trời trắng xám, sắc mặt cũng không có chút máu: “Em từng hỏi mục tiêu trong đời của mình là gì, tôi đã nghĩ rất nhiều ngày, cũng không nghĩ ra. Cho nên tôi muốn đi khắp nơi trên thế giới, để tìm ra nó.”

Như vậy sao...

Miểu Miểu trầm mặc một hồi.

Chiều tà tựa máu, yên tĩnh lại dịu dàng. Ngữ khí của Miểu Miểu vô cùng thờ ơ: “Nếu vậy em đi với anh được không? Thứ nhất có thể có người giúp anh; thứ hai là chuyện về mục tiêu trong đời, cũng nên có người cố vấn giúp.”

Minh Ngũ không suy nghĩ nhiều, liền gật đầu: “Ừ.”

Phản ứng của anh rất bình thản, nhưng câu trả lời của anh lại làm trái tim Miểu Miểu vui đến phát điên! Tốt quá rồi! Cùng nhau phiêu bạt chân trời, mãi không lìa xa!

Anh cau mày: “Tại sao em lại cười đến quỷ dị như thế?”

“Đâu có!” Cô tròn mắt nhìn anh, ném chiếc túi cho anh.

Anh mở ra, là một chiếc áo thun màu lam, hoa văn đơn giản, phía bên vai phải có kí hiệu chống đạn và tia bức xạ.

“Cả ngày toàn mặc áo đen áo xám, chả khác gì một ông già. Em xin anh mặc đồ nào phù hợp với tuổi của mình có được không?”

“Phiền phức.” Thế nhưng anh vẫn đem chiếc áo đó vào phòng mình.

Từ hôm đó trở đi, tâm trạng của Miểu Miểu lúc nào cũng rất tốt. Lần làm nhiệm vụ giúp bọn hắc đạo trong thành về việc trừng trị những tên phản bội, cô thậm chí còn hăng hái tràn trề mà kí tên “MM” lên cánh tay của tên phản bội. Lúc đó Minh Ngũ cũng có mặt, anh cầm nín mà không nói được gì.

Nghĩ đến ba tháng sau, cô và Minh Ngũ sẽ cùng ngồi phi thuyền, du ngoạn khắp trái đất. Vừa nhận nhiệm vụ rồi cùng nhau ngắm phong cảnh, một đôi thần điêu hiệp lữ rất tự tại và thoải mái biết bao?

Thần điêu hiệp lữ...

Cô thậm chí còn bắt đầu thu xếp hành lý của cả hai, mỗi ngày đều làm đến khí thế ngất trời. Đến cả Minh Ngũ có lần còn nhịn không được mà khen cô: “Đưa em theo... quả thật rất tiện.”

Thế nhưng sự vui vẻ và chờ đợi đơn giản này, đã hoàn toàn bị đập vỡ vào một tháng sau, tan tác tơi bời.

Miểu Miểu và Minh Ngũ bỗng trở mặt thành thù.

4. Chương 4: Thất Vọng

Hôm đó là lần đầu tiên Miểu Miểu tự chấp hành nhiệm vụ. Gần đây khu nghèo khó ở biên giới phía nam, có một con thú rất lợi hại đang ẩn nấp. Quân lính loài người ra lệnh truy nã, Minh Ngũ tiếp nhận rồi để Miểu Miểu một mình đi làm.

Miểu Miểu mặc dù rất hăng hái và tự tin, nhưng cô cũng tự biết lượng sức. Trước đó những con bán thú cô bắt, cấp độ cao nhất đều không quá cấp B, so với cấp S lần này thì thấp hơn hai bậc. Cô cũng hơi lo lắng.

Chỉ là cô không biết, trong lòng của một người từng trải qua huấn luyện có quy củ như Minh Ngũ, trận chiến sinh tử này là cửa ải mà mỗi một cao thủ giỏi nhất đều phải trải qua. Hơn 60% lính đánh thuê và sát thủ, đều chết ở ải này.

Cho nên tối nay, cô khó lòng thoát khỏi cái chết.

Sau cuộc rượt đuổi tập kích trong con hẻm hết ba giờ liền, thắng thua giữa cô và con bán thú hung tợn đó đã được định đoạt.

Trên người bán thú có năm khẩu súng đã không thể nã đạn được; còn cô mặc dù có trang bị bảo vệ cao cấp, chỉ bị thương nhẹ, nhưng cả người đã bị tên bán thú đâm dưới chân.

Vũ khí duy nhất nằm trên tay con thú. Nó cầm súng, nhắm thẳng vào huyệt thái dương của cô.

Đầu óc cô trống rỗng, cô không ngờ bản thân sắp chết! Bởi vì đây là nhiệm vụ Minh Ngũ sắp xếp cho cô, làm sao anh nỡ để cô chết đi?

Dưới ánh trăng nhợt nhạt, đầu óc của cô cũng trở nên hỗn loạn.

Cô sắp chết rồi. Cuộc sống của thế kỷ 21, và cả cuộc sống sắc mùi máu tanh hơn nửa năm qua ở đây xẹt ngang qua trong đầu, sau đó lại là một mảng trắng xóa. Vào thời khắc con thú bóp cò súng, trong đầu cô lập tức vẽ lên một hình ảnh, lại là chàng thiếu niên gầy gò mặc áo đen, cả người toàn máu, hai mắt nhắm chặt mà ôm lấy cô, nằm trên sàn nhà lạnh lẽo nhà anh, từ đó, kéo cô vào cuộc sống của anh.

Nước mắt của Miểu Miểu giàn giụa khắp mặt.

Cô sợ chết, nhưng thì ra... Cô càng không nỡ rời xa anh!

Tên nhóc cô tịch lại lạnh nhạt đó, nếu như cô chết, anh sẽ tìm mục tiêu trong đời của mình như thế nào, còn có người nào chăm sóc anh không?

“Dùng...” một tiếng. Gương mặt của tên bán thú xẹt qua biểu cảm không thể tin được, không có đạn! Không ngờ lại không có đạn!

Biến cố này khiến cho Miếu Miếu vốn đang chờ chết bỗng hồi sinh lại! Cô không biết lấy đâu ra sức lực, đột nhiên bật dậy, đâm một đâm làm con thú kia ngã xuống đất!

Rạng sáng, Miếu Miếu đem đầu thú giao cho quân đội, cô bỗng thông suốt nhiều điều. Cô nghĩ bản thân có lẽ phù hợp làm việc này. Và lại sau khi trải qua khoảnh khắc sinh tử, cô cảm thấy mình sẽ không còn sợ hãi bất kỳ đối thủ nào mạnh hơn nhiều nữa. Bởi vì cô không còn sợ chết.

Khoảnh khắc cô mở cửa nhà, tâm tình có chút phức tạp. Minh Ngũ sắp xếp làm cô rơi vào nguy hiểm, nhưng đó là sắp xếp của anh, cũng làm cho cô hoàn toàn lộ xác.

Không đúng, những điều này đều không quan trọng, quan trọng là cô muốn gặp anh. Tuy rằng anh lạnh nhạt vô tình, không có hứng thú, quan hệ với loài người lại càng âm đạm, nhưng thì ra trong tim anh sớm đã có cô. Dựa dẫm cũng được, tin tưởng cũng được, từ nay về sau, cô chỉ muốn cùng anh mãi mãi bên nhau, vĩnh viễn không chia lìa.

Ánh đèn màu băng xanh nhàn nhạt của phòng khách, anh ngồi trên ghế sofa, mắt nhìn chăm chăm xem tin tức trên màn hình tinh thể lỏng cực lớn đang trôi nổi. Khi cô vừa bước vào nhà, anh liền đứng dậy, sắc mặt hiện lên dưới ánh đèn có chút mong lung.

“Khí vận không tồi. Nhưng trước lúc hắn ta nã đạn, em nên lập tức tấn công.” Thanh âm của anh vẫn âm đạm không chút tình cảm, vẫn như mỗi lần sau khi chiến đấu, anh chỉ bảo cô như vậy: “Nhưng mà thắng được hắn ta, cũng xem là...”

“Anh ở đó?” Cô bỗng thất thố mà cắt lời anh, giọng nói như khó lòng tin được.

Anh ngẩn ra, rồi gật đầu.

“Vậy anh có biết trong súng của hắn không có đạn?”

“Không, tôi không biết.”

Toàn thân Miếu Miếu giống như bị niệm thần chú, cứng đờ hết vài giây, rồi lùi lại hai bước, khẽ cúi đầu. Cô bỗng đem nào là súng, nào là đèn pha, tất cả ném hết xuống đất, không thèm quan tâm đến Minh Ngũ, xoay người liền trở về phòng, “Pang” một tiếng. Cửa phòng đóng lại.

Bầu trời đêm thế kỷ 23, mặt trăng rất cao rất sáng. Ngoài cửa sổ, bóng dáng của đủ loại tàu bay xẹt qua. Sau cùng biến mất trong màn đêm đặc quánh, không để lại bất kỳ dấu tích.

Miếu Miếu nằm trên giường, mơ hồ nghĩ: Thời đại kỹ thuật phát triển này, có bao nhiêu sinh mạng tồn tại. Loài người kiêu ngạo, người máy hiền lành, bán thú tàn bạo, bọn họ đều sinh tồn một cách khó khăn. Còn cô Từ Miếu Miếu, cô gái xui xẻo rơi vào không gian này, cô gái mà đến ngày hôm nay cuối cùng cũng có thể bảo vệ mình, thì ra cũng không khác gì những chủng tộc kia. Cô cũng chỉ cô đơn một mình.

Bởi vì anh cũng ở đó, lại không ra tay... Mà đứng đó nhìn cô chết đi.

Hiểu rõ được sự thật này, tất cả sự nhiệt tình nảy nở và trào dâng của cô bị dập tắt toàn bộ. Cô chưa từng nghĩ đến bản thân sẽ khó chịu như vậy. Cô vẫn tưởng rằng Minh Ngũ rất quan tâm cô; mặc dù anh đối với mọi người đều lạnh nhạt, nhưng lại dịu dàng với cô; cô tưởng rằng có thể cùng anh phiêu bạt chân trời.

Nhưng thì ra, anh nhìn cô chết, lại không có phản ứng gì.

Trong tim anh thì ra vốn dĩ không hề có cô.

5. Chương 5: Cạm Bẫy

Vào lúc hai giờ, Miếu Miếu sau khi khóc đến đỏ cả mắt, cô đã chuẩn bị xong hành lý. Nhưng trần trọc mãi vẫn ngủ không được. Cô thầm mắng Minh Ngũ ngàn lần, nhưng vẫn không nở rời đi.

Có lẽ anh không thích cô. Nhưng nghĩ đến chuyện sau này anh chỉ có một mình, một mình lặng lẽ đến vậy mà phiêu bạt chân trời, cô ngược lại sẽ càng buồn hơn, buồn hơn cả việc cô biết anh không thích mình.

Đúng vào lúc này, cô nghe thấy những âm thanh nhỏ kỳ quái vang lên.

Có người! Cô lập tức từ trên giường bật dậy.

Căn hộ này trang bị hệ thống phòng ngự tiên tiến nhất, có thể lọt vào đây thật sự không đơn giản. Từng có một lần, kẻ thù của Minh Ngũ lén tập kích vào nửa đêm. Đợi đến lúc Miểu Miểu nghe thấy tiếng động rồi vọt ra phòng khách, liền nhìn thấy những kẻ đánh lén nằm bò trên đất mà rên rỉ. Lúc đó, Minh Ngũ đứng dưới ánh trăng, thản nhiên kéo bọn chúng ra đến cửa rồi ném hẳn ra ngoài.

Miểu Miểu nắm lấy khẩu súng lục, nhấn vào công tắc bên giường, bức tường ngăn cách giữa phòng ngủ và phòng khách lập tức xuyên thấu. Đương nhiên là chỉ có thể nhìn từ một chiều. Cô sợ hãi lại kinh ngạc. Phòng khách chỉ có dư quang ảm đạm, nằm tên người máy hình người toàn thân nạm kim loại, trang bị vũ trang hạng nặng, đôi mắt rực rỡ trong bóng đêm.

Nhưng cô lại không nhìn thấy Minh Ngũ? Điều anh không thích nhất chính là có người bước vào nhà, hôm nay tại sao lại không có hành động gì?

Dù cho kẻ thù mạnh mẽ ở phía sau, nhưng lúc Miểu Miểu bước vào phòng của Minh Ngũ, cô vẫn sợ đến ngầy người.

Phòng của anh đen tối tịch mịch giống như con người của anh. Trên tường vẫn như mọi khi, treo toàn những vũ khí đủ loại, cương chế dữ tợn. Trên chiếc giường lớn, bóng dáng mạnh mẽ quen thuộc đó, co ro như đứa trẻ, run rẩy dữ dội.

Sắc mặt của anh còn u ám hơn cả bóng đêm, đôi mắt nhắm nghiền. Trên trán và cổ lộ ra gân xanh. Cơ thể của anh run lên như cây sậy, không chỉ có hàm răng đang vật lộn với nhau, xương cốt toàn thân tựa hồ đều phát ra tiếng động.

“Có người xâm nhập...” Từ kẽ răng của anh phát ra vài chữ, đưa tay muốn nắm lấy cây súng nơi đầu giường, nhưng lại nắm phải một khoảng không.

Anh bệnh rồi... nhận thức này vọt vào đầu làm Miểu Miểu chấn động mạnh. Một năm qua, anh chưa từng yếu đuối như vậy, không có ai đấu lại anh, vậy tại sao hôm nay lại thế này?

Nhưng vẫn còn chưa kịp hỏi.

Nhìn thân hình cao lớn nhưng yếu đuối của anh cuộn tròn, nhìn dung mạo tinh khiết tựa ánh trăng của anh, trái tim Miểu Miểu cảm thấy đau nhói tột cùng.

“Anh có thể nhìn em chết.” Cô lẩm bẩm: “Nhưng em thì không thể.”

Là từ lúc nào, ánh mắt của em đã không thể rời khỏi anh, không thể rời khỏi bóng dáng chàng thiếu niên lạnh lùng, trầm mặc này?

Dù cho anh không thích em, em cũng không thể bỏ mặc anh.

Mười lăm phút có thể rất ngắn, cũng có thể rất dài. Miểu Miểu dựa vào cửa phòng Minh Ngũ, thở dốc từng hơi. Cô lơ mơ nghĩ bản thân bây giờ nhất định rất hôi thối, cả người đầm đìa mồ hôi và máu, nhưng cô càng muốn lấy mùi hôi thối này cho Minh Ngũ.

Cô tìm được thuốc hạ sốt trong hộp y tế, nhét vào miệng của anh. Anh hôn mê, nhưng hàng mày vẫn nhúu chặt. Toàn thân anh nóng như lửa đốt, cô muốn ra ngoài tìm đá để giúp anh chườm, nhưng bây giờ đến sức lực để bước ra ngoài cũng không còn.

Có phải cô sắp chết rồi không?

Cô ngã gục ngay cạnh cơ thể vẫn đang run rẩy kịch liệt của anh, ôm lấy anh từ phía sau, cùng nhau chìm vào cơn hôn mê bất tận.

Miếu Miếu tưởng rằng bản thân sẽ chết, nhưng không ngờ đã có thể tỉnh lại vào hôm sau, ánh mặt trời chiếu rọi, tinh thần của cô cũng không tệ. Cô nằm trên giường của Minh Ngũ, trên người đắp một tấm chăn mỏng, vết thương trên người đều đã qua xử lý cẩn thận, còn anh lại không thấy đau nữa.

Trong lòng cô rất phức tạp.

Anh giúp cô xử lý vết thương. Điều này có nghĩa là anh đã thấy hết thân thể cô. Tưởng tượng bàn tay của anh từng tiếp xúc toàn thân mình, mặt cô bắt đầu nóng hừng hực.

Nhưng vẫn không nhịn được mà thất vọng. Anh có thể nhìn cô chết, làm sao có thể thích mình được.

Anh là một người dịu dàng tinh tế biết mấy. Nhưng... anh không thích cô.

Cô quyết định đợi anh trở về sẽ từ biệt anh, rời khỏi nơi này.

Nhưng không ngờ cô phải đợi đến năm ngày. Trong thời gian này còn có một nhiệm vụ đơn giản nhưng thù lao hậu hĩnh, cô liền nhận lấy. Đến tối ngày thứ 5, anh trở lại.

Lúc đó Miếu Miếu đã có thể bước xuống giường, cô đang ăn đồ mua từ bên ngoài về. Nhìn thấy anh bước vào nhà, thái độ rất tự nhiên hỏi: “Anh ăn không?”

Mặt anh lạnh như băng, ngồi xuống: “Sau thời hạn một năm, em mau đi đi.”

Cô giật mình, vết thương chưa lành ở ngực mơ hồ dẫn đến cơn đau.

“Được, em đi.” Mặc dù chúng ta đã nói trước với nhau, cùng nhau phiêu bạt chân trời.

Cô không còn ăn nổi nữa, đứng thẳng dậy, đi được vài bước, cô dừng lại, đôi mắt đắm lệ nhìn anh chằm chằm.

“Minh Ngũ, anh có từng thích em không?”

Có từng thích một cô gái cô độc đến từ một trăm năm trước? Một đứa nhóc vô gia cư như em?

Cơ thể anh đột nhiên run lên như bị điện giật.

Biểu cảm khó nói nên lời, anh nhìn cô, đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy biểu cảm sinh động như vậy trên mặt anh. Nhưng không ngờ, những lời anh nói quả thật là lời cự tuyệt.

“Không... không thể nào.” Anh nói: “Tôi làm sao có thể thích em.”

Miếu Miếu cảm thấy toàn thân đều phải hứng chịu một cảm giác đau đớn thấu xương, nỗi đau này sâu đến mức, thậm chí còn đau hơn cả đợt trọng thương mấy ngày trước.

Tuy sớm đã dự đoán được, nhưng lời nói của anh vẫn làm cô tuyệt vọng tột cùng.

“Không cần đợi đến một năm.” Cô trầm giọng nói: “Làm xong nhiệm vụ, em sẽ rời khỏi đây.”

Ba ngày sau khi thực hành nhiệm vụ cuối cùng, cô vẫn có chút lo sợ.

Cho nên khi cô đánh bại hai gã côn đồ, cứ tưởng rằng đã sắp hoàn thành nhiệm vụ, lại phát hiện bản thân bị mười mấy tên người máy chiến đấu bao vây.

Thực lực cách xa nhau, cô bị vây hãm. Nhiệm vụ lần này căn bản không đơn giản như những gì đã miêu tả.

Đây là một cái bẫy.

Một người đàn ông có gương mặt khá quen mắt, đứng phía sau bọn người máy, ngữ khí nhẹ như gió: “Hi, người đẹp! Còn nhớ tôi không? Tôi là Triệu Nghị.”

“Tôi không quen anh.”

Triệu Nghị bật cười: “Từ Miếu Miếu... đúng là người phụ nữ xinh đẹp! Cô nói xem, nếu có cô trong tay, Minh Ngũ có ngoan ngoãn nghe lời, thay tôi giết chết đại anh hùng Phùng Chiêu không nhỉ?”

Miêu Miêu nhất thời hiểu được mọi chuyện! Là cái tên nhiều ngày trước tìm đến tận nhà! Thì ra nhiệm vụ lần này là một cái bẫy, nói không chừng chuyện người máy tập kích vào mấy ngày trước, cũng là kiệt tác của hắn.

“Anh ấy sẽ không đến!” Từ Miêu Miêu chắc nịch nói.

Anh từ chối cô, còn có thể nhìn cô chết đi, làm sao có thể vì cô chịu sự uy hiếp của người khác?

Triệu Nghị lại không nghĩ như vậy, xua tay kêu người dắt Từ Miêu Miêu đi.

“Này! Nếu như anh ấy không lo đến tôi, anh phải thả tôi đi đấy!” Cô la lớn, Triệu Nghị bật cười nắc nẻ, sau đó liền rời khỏi.

Lúc đó, Triệu Nghị và cô không ngờ rằng, lần bắt cóc này, lại trở thành ngòi châm lửa cho “Chuyện tình Minh - Từ” nổi tiếng nhất trong lịch sử của thành đô.

6. Chương 6: Người Yêu

Trước giờ chưa có ai từng đoán được chính xác sức mạnh chiến đấu thật sự của chiến sĩ cấp SS, từng là phó đội trưởng đội cảnh vệ đặc cấp của loài người.

Triệu Nghị bắt Miêu Miêu, có thể xem là người đoán được khá chính xác, nhưng cũng tồn tại một khoảng cách nhất định.

Đêm đó, ánh trăng rất tối, gió lạnh hiu hiu.

Miêu Miêu đang ngồi uống nước hoa quả xem ti vi trong phòng giam. Cô không hề lo lắng cho tương lai của mình, Triệu Nghị cũng chẳng dư hơi đi làm khó cô. Cô sớm đã hạ quyết tâm, Minh Ngũ chắc chắn sẽ không đến cứu mình. Nhưng cô chỉ ít cũng là một cao thủ, cùng lắm là giúp Triệu Nghị bán mạng làm vài lần nhiệm vụ rồi bỏ chạy thôi.

Tám giờ tối, người máy bảo vệ mời cô ra ngoài.

Thư phòng của Triệu Nghị nằm trên tầng cao nhất của tòa nhà Triệu thị. Khi Miêu Miêu bước vào phòng, có một khoảnh khắc bỗng ngừng thở, máu huyết toàn thân tựa hồ đông cứng lại.

Trên bậc thềm cách đó mười mét, một bóng hình cao lớn lạnh lẽo, lưng áo màu xanh đậm ướt đẫm. Anh đứng giữa phòng, tay cầm thủ cấp của con người, chậm rãi xoay đầu.

Khi cô cuối cùng cũng nhìn rõ đó là chiếc áo mà cô mua cho anh, nước mắt đã chảy đầm đìa đầy mặt rồi rơi xuống.

Cô mở miệng, nhưng lại không nói được gì, trong mắt chỉ còn lại gương mặt bình tĩnh xơ xác đến trắng bệch của anh.

Không ngờ anh lại đến... anh chẳng phải không quan tâm đến sống chết của cô ư? Tại sao anh lại đến cứu cô?

“Thả cô ấy ra.” Anh nói, ném thủ cấp trên tay xuống chân của Triệu Nghị đang đứng sau bàn làm việc: “Thứ mày muốn, là Phùng Chiêu.”

Người bảo vệ nhặt thủ cấp lên, nhìn Triệu Nghị gật đầu. Trên mặt Triệu Nghị lộ ra vẻ vui mừng: “Minh Ngũ, cậu quả thật lợi hại! Đến Phùng Chiêu cũng giết được! Có hứng thú làm việc cho tôi không? Lợi ích thế nào tùy cậu muốn.”

Lời vừa dứt, hắn ta mở kênh tin tức chiếu trên tivi trôi nổi trên không. Màn hình mỏng hiện lên vẻ mặt đau khổ của nữ MC xinh đẹp: “Chiều hôm nay, anh hùng vĩ đại Phùng Chiêu, tài sản vô giá của loài người, không may bị ám sát. Nghi phạm đã được nhận dạng là phó đội trưởng đội cảnh vệ đặc cấp thuần chủng tộc loài người, Minh Ngũ, phía cảnh sát đã hạ lệnh truy nã đặc biệt...”

Miêu Miêu ngây người.

Tiếng cười của Triệu Nghị, âm thanh trên tivi, cô hoàn toàn không nghe thấy. Dường như cô lại trở về những ngày trước, anh vẫn luôn im lặng, lạnh lùng, anh tuấn, mạnh mẽ đứng cạnh cô, còn cô, cẩn thận mà thử thăm dò, lại tận hưởng tình ý mông lung giữa hai người. Có quá nhiều sự kinh hãi bất an, cũng có rất nhiều xúc cảm động lòng người.

Anh lại có thể vì cô làm như vậy? Vì cô giết chết đại anh hùng? Có thể thiện ác bất phân, có thể... đối với cô tình nồng ý đậm như thế!

Cô ngẩng đầu, nhìn gương mặt nhuốm đầy máu tươi của anh. Anh căn bản không quan tâm đến Triệu Nghị, đi thẳng đến chỗ cô, nhưng lại bị mười mấy tên người máy ngăn cản.

“Tại sao anh lại cứu em?” Cô khóc thét nói: “Anh là đồ ngốc! Không phải anh nói anh không thích em sao?”

Tiếng cười của Triệu Nghị nhất thời càng chói tai hơn: “Hử? Thích cô? Hahaha!”

Cô chỉ nghe thấy anh nhẹ nhàng đáp: “Bởi vì em là virus.”

“Cái gì?” Cô nghe không hiểu.

Anh bắt lấy hai tên người máy cản trước mặt ném sang một bên, tiến lên một bước về phía trước.

“Một con virus làm cho anh sản sinh trình tự không thể kiểm soát.” Anh cuối cùng cũng đứng trước mặt cô, cúi đầu nhìn cô.

Dưới con người trong vất của anh khiến trái tim Miểu Miểu đau đến không thể nào đau hơn, rồi tất cả sự hỗn độn và kinh hãi cùng lúc trào dâng trong lòng.

Vì để giết Phùng Chiêu, anh nhất định đã phải trải qua trận ác chiến không thể nào tưởng tượng được trong đời mình! Nếu không... nếu không anh làm sao có thể đứng trước mặt cô, lộ ra bộ xương bằng kim loại tinh tế, ẩn giấu sau lớp da thịt máu huyết kia?

Bộ xương kim loại mà loài người không thể nào có được?

Tiếng cười lạnh lẽo đáng ghét của Triệu Nghị lại càng gần hơn: “Một người phụ nữ loài người lại đi yêu một tên người máy? Một tên người máy lại có thể nói chuyện yêu đương? Minh Ngũ, đầu quân cho tôi đi! Chỉ khi đi theo tôi, cậu mới có thể trốn thoát khỏi sự truy bắt của loài người, mới có thể sống được... Cậu mạnh như vậy, tại sao lại không trở về bản doanh của người máy chứ?”

Đầu óc Miểu Miểu nổ tung. Đúng vậy, thì ra Minh Ngũ... là người máy...

Những chi tiết bị cô bỏ sót, nhanh như chớp hiện lên trong đầu cô...

Cô từng đọc trên mạng, dòng họ “Minh” là người máy chiến đấu hình người kinh điển nhất từ trước đến nay, khắp Đại Lục cùng lắm chỉ hơn mười người. Cho nên Minh Ngũ không phải là Minh Ngũ, mà là Minh Ngũ*?

*Minh Ngũ = 5; còn Minh Ngũ ở đây là 5, có nghĩa là Minh 5 (Người máy thứ năm).

Bất kể khuya thế nào, dù cô có xông vào phòng anh, vẫn luôn nhìn thấy đôi mắt sáng của anh; vào cái đêm anh đau đớn tột cùng, hai mắt anh nhất thời chuyển sang màu đỏ, thì ra không phải do ráng chiều phản quang, mà do trong mắt anh che giấu con chip thủy tinh cao cấp.

Nhưng anh không phải không biết đau sao? Tối hôm đó! Anh đau đến ngủ không được. Người máy, làm sao biết đau?

Nhưng vào lúc này, anh đột nhiên đưa tay ôm cô vào lòng, thanh âm trầm thấp dễ nghe mang theo một tia bất lực: “Tối hôm đó, anh thấy em xem chút nữa bị giết chết, con chip của anh đã ngừng hoạt động vào giây phút ấy.”

Con chip ngừng chạy, đối với một người máy thì có ý nghĩa thế nào?

“Đây là tình trạng trước giờ chưa từng xảy ra. Anh scan virus cả đêm, tiến hành chỉnh đốn lại cũng không thấy kết quả gì.” Anh nói: “Cho đến khi em bị bắt, anh mới phát hiện, điều làm anh trở nên bất thường: Chính là em.”

“Nhưng mà Miểu Miểu...” Anh đột nhiên cúi đầu, thì thầm bên tai cô: “Miểu Miểu, anh phải làm sao đây? Người máy phải làm cách nào để yêu con người?”

Anh cẩn thận ôm lấy cô, dường như là ôm lấy bảo vật vừa mất nay đã tìm thấy: “Miểu Miểu, anh thật sự hết cách rồi.”

Những chuyện xảy ra sau đó, làm trái tim Miểu Miểu không hết sợ hãi. Trong nước mắt giàn giụa, cô chỉ nhớ đến thân ảnh của Minh Ngũ giống như bút chì phác thảo nhân nhạ đến thế, lại như dao gọt búa đục, khắc thật sâu vào trí óc cô.

Anh nói, Minh Ngũ sẽ không theo phe bọn người máy phản đồ, cho nên cả tòa nhà đó, linh kiện kim loại cũng máu thịt của đám người máy bay tứ tung;

Anh nói, anh phải đi rồi, chạy trốn khỏi sự truy bắt của xã hội loài người, đi tìm mục tiêu trong đời anh. Em vốn vô tội, em hãy ở lại đây. Cho nên anh thả cô ra, vẫn lưu luyến... nhưng lại ép mình buông tay cô.

Khi cô đang cảm phần thì được đội quân loài người xông cửa tiến vào, khi họ cởi trói cho Miểu Miểu, Miểu Miểu khóc nức nở, nước mắt không ngừng chảy.

Thì ra, thì ra là như vậy sao?

Thì ra Minh Ngũ có xương cốt kim loại; thì ra Minh Ngũ có lập trình kiểm soát;

Thì ra Minh Ngũ... Minh Ngũ cũng thích cô!

Cô ngỡ ngàng ngẩn đầu, nhìn cửa sổ trên tầng cao nhất của Triệu thị bị phá vỡ, bóng hình màu đen đó dường như chưa từng xuất hiện. Cũng giống như chưa từng xuất hiện trên cuộc đời này, chưa từng xuất hiện trong cuộc đời của Miểu Miểu.

Minh Ngũ, Minh Ngũ! Anh vì em, bắt kẻ trắng đen giết chết lãnh tụ của loài người; anh cũng vì em, giết chết vô số người máy phản đồ. Anh còn nói anh không yêu em ư! Anh là đồ ngốc! Tại sao lại không đưa em cùng rời khỏi?

Tại sao lại tự cho là đúng, vì muốn tốt cho em, để em ở lại đây? Bản thân lại bỏ đi?

Anh dịu dàng ầm áp hơn bất kỳ ai, cũng ngốc hơn bất kỳ ai, đồ người máy ngốc nghếch!

Không phải chúng ta đã từng hứa với nhau rồi sao? Cùng ở bên nhau, cùng phiêu bạt chân trời, đi tìm ý nghĩa của cuộc sống này!

Tại sao anh lại bỏ Miểu Miểu một mình ở đây? Anh là đồ ngốc!

“Chuyện tình Minh - Từ” từ đó được đưa vào lịch sử. Người máy chiến đấu hình người với sức mạnh tuyệt đỉnh trong truyền thuyết, vì muốn cứu cô gái mình yêu thương mà không ngại giết chết anh hùng, trở thành kẻ thù của loài người; cũng là Minh Ngũ, giết sạch đám người máy phản đồ tinh anh lên lút cấu kết với thú tộc, có mặt trong Triệu thị hôm đó, tiêu diệt đi mối nguy hại ngầm của loài người.

Thế nhưng hai năm sau, loài người vẫn không tìm thấy Minh Ngũ. Từ Miểu Miểu sau chuyện này chưa đến nửa năm, chỉ xuất hiện mờ nhạt trong dư luận và ánh mắt của mọi người. Mãi cho đến hơn một năm rưỡi sau đó, cái tên này mới lần nữa xuất hiện trong dư luận.

Lần này, cô trở thành phó đội trưởng của tân đội cảnh vệ đặc cấp loài người mà ai ai cũng biết. Trong những trận chiến với thú tộc cô ghi danh hiển hách, bảo vệ thành công an toàn cho loài người, vì thế nên được đề bạt. Dũng cảm, cơ trí lại xinh đẹp, làm cho cô nổi tiếng khắp thành. Những người bên cạnh đeo đuổi cô ngày một nhiều, nhưng trước giờ cô không đón nhận ai.

Lại trải qua hết nửa năm, Minh Ngũ vẫn bất vô âm tín. Những tình huống khác thường lại không ngừng xảy ra.

Bán thú ở thành nam, số lượng đến xâm lược ở biên giới giảm đi rất nhiều. Có lúc, đội cảnh vệ thậm chí còn nhìn thấy rất nhiều thi thể của thú cấp A trải dài biên giới. Điều này làm cho người thống trị quân đội loài người cũng thầm vui mừng. Không lẽ thú tộc có nội gián? Lại qua ba tháng, quân đội loài người nhận được tin tức: Quân đoàn thú tộc, đồng ý cầu hòa với loài người.

Tin tức này không khác gì sét đánh ngang đất bằng. Nghe nói, sự thay đổi của quân đoàn thú tộc là bởi vì họ đã có người thống trị mới. Thú tộc trước giờ luôn sùng bái những người mạnh hơn, còn người thống trị mới này, là một cao thủ thần bí đến từ lục địa khác.

Cái đêm mà thủ lĩnh loài người và thú tộc bí mật đàm phán, Miểu Miểu dắt theo một đoàn người, phụ trách bảo vệ bên ngoài. Rạng sáng, Miểu Miểu cùng thuộc hạ cầm súng, đứng gác ngoài tòa kiến trúc nơi hai vị lãnh đạo gặp mặt, đợi sự xuất hiện của vị thủ lĩnh mới của thú tộc.

Gió rất nhẹ, sắc đêm rất lạnh. Từ phía xa, từ từ xuất hiện hơn mười mấy bóng người. Đó là mười mấy con thú cấp S mạnh mẽ, hộ tống vị thủ lĩnh của họ đến đây. Miểu Miểu chưa từng thấy loại bán thú có đẳng cấp cao như vậy, có thú lớn, thú bay, thú biến dị... mỗi một con đều rất khủng bố và dữ tợn, sức chiến đấu ưu việt.

Còn người mà chúng đi theo, chẳng qua chỉ là một chàng thanh niên cao lớn.

Không sai, anh ta mang dáng con người. Anh mặc chiếc áo thun cũ màu xanh lam, hoa văn đã nhạt đi. Nhưng chiếc áo đơn giản cơ hồ chẳng tổn hại gì đến vóc dáng cao ráo của anh. Dưới ánh trăng, gương mặt anh thanh lạnh, tuấn mỹ chẳng khác gì thiên thần.

Loài người đứng bên đây đều choáng cả đầu. Thủ lĩnh mới của thú tộc mang hình người?

Trong số này, Miểu Miểu có phản ứng thất thố nhất. Súng laser trong tay “Pang” một tiếng rồi rơi xuống đất. Cô lại quên cả việc nhặt súng, chỉ đứng yên mà nhìn chăm chăm chàng thiếu niên đó đang tiến đến gần.

Cô đột nhiên khoát tay, ra hiệu cho bọn thủ hạ của mình.

Mọi người không hiểu gì hết, chỉ có phó tướng hỏi: “Lão đại, chị bảo bọn em tấn công ư? Nhưng không có mệnh lệnh của cấp trên, chúng ta không thể động vào hắn được!” Vả lại, ai dám động vào hắn chứ? Hắn là lão đại của thú tộc đấy!

“Tấn công cái đầu cậu đấy!” Từ Miểu Miểu tức giận, gấp gấp nói: “Mau bao vây lại cho tôi, tôi sợ anh ấy lại ngóc ngách bỏ đi nữa mất!”

END.

Câu chuyện đến đây là kết thúc. Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ nhé ^3^

~

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vi-em-tieu-diet-tat-ca>